

**Gyermekszegénység elleni programokat
megvalósító kistérségek 2. országos találkozója
- a program eddigi útja egy kistérségi szemével -**

„Az MTA keretében működő Gyermekszegénység Elleni Program Iroda (GYEP Iroda, amely 2009 óta az MTA Társadalomtudományi Kutatóközpontjában működik) miniszterelnöki kezdeményezésre, ad hoc kutató csoportként kezdett működni 2005 végén. Mandátuma az volt, hogy dolgozzon ki egy stratégiai programot a szegénységben élő gyerekek számának csökkentése érdekében. A csoport – szakemberek és szakértők széles körének bevonásával - 2006 márciusára elkészítette a Gyermekszegénység Elleni Programot, illetve annak 3 évre szóló változatát, az ún. Rövid Programot. Ebben nagy vonalakban felvázolta az évtizedeket igénylő „generációs” programot, és részletesen – helyzetleírással, jogi-igazgatási háttéranyagokkal, részletes költségvetéssel együtt – kimunkálta a gyermekszegénység elleni küzdelem első három évének tervezetét.”

(www.gyerekesely.hu)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy csengeri kistérség. Ebben a kistérségben, mint minden más kistérségben boldogultak, éltek-haltak az emberek. Ahogy telt-múlt az idő, egyszer csak mindenféle bűvös szavakat kezdtek a kistérségi halandók magukra hallani. Ilyen szó volt pl. az LHH, meg az is, hogy ez a kistérségben élőknek jó, vagyis erre – terület,- és településfejlesztés, szociális ágazat, gyermekszegénység stb. – előre elkülönített forrásokat ad az állam. Kicsit meseszerűen hangzott, amit tovább erősített bennünk az a kijelentés, hogy ezek a források akkor a mieink, ha megtöltjük tartalommal, vagyis találjuk ki, hogy mi is a mi legnagyobb hátrányunk. Mi, egyszerű emberek nem teljesen értettük és már majdnem el is felejtettük a varázsszavakat, amikor néhány év elteltével pár idegen ember megjelent az intézményeinkben, rendezvényeinken és azt állították, hogy ők a Gyep munkatársak és nekik itt, vagyis nekünk közösen dolgoznunk van.

Gondoltam – és gondolhatták sokan - egy újabb varázsszó... Egy ideig nem is igazán foglalkoztam a kéthetente, havonta felbukkanó lelkes, szimpatikus emberekkel, aztán magam sem tudom hogyan, bekapcsolódtam. Olyannyira, hogy már az első alkalommal egy bizottság élére keveredtem. Kezdtem lassan megérteni, hogy mint a mesében, *végre* van egy program, ami arra készlet, vagy kényszerít (?) hogy a kistérség szakembereivel ülünk le egymás mellé, és közösen gondolkozzunk, dolgozzunk kistérségi szinten egy rendkívül fontos ügyért, ami persze a fontosságából adódóan, azzal egyenértékű kérdést és problémát vet fel.

Megszámolhatatlan órát és energiát fordítottunk a témára: a gyermekekre, a gyermekszegénység leküzdésére. Bár nagyon sokszor éreztem és érezték a programon dolgozó helyi oktatási, egészségügyi, szociális közművelődési, civil szervezeteket, a református egyházat képviselő emberek úgy, hogy időfecsérlés ez a sok egyeztetés, túl sok a gát, a buktató, nincs is kiírt pályázat, mégis, szakavatott segítőknek, a GYEP-eseknek köszönhetően valahogy félretettük az ellenérzéseinket. Először azzal magyaráztam, hogy az ember hisz a csodákban, majd rájöttem, hogy mindig is erre a csodára vártam, végül megfogalmaztam, hogy amit teszünk, az maga a csoda. Mert nem a pályázat és a pénz – az csak egy eszköz lesz a jó induláshoz - oldja meg a problémánkat. Mindegy, hogy milyen indíttatásból, de együtt, egymás mellett, egy közös ügyért, gyermekeink és saját jövőnkért fogtunk össze.

Telt-múlt az idő. Minden szakterület kidolgozott egy tervet, amitől remélhetőleg jobb lesz az itt élő gyermekeknek. Vártuk a pályázatot, közben kaptunk egy meghívót egy budapesti konferenciára. Mindenki vakarózott. Messze van, költséges, egy nem létező pályázatról beszélgetünk, hallgatunk meg információkat. És megint tévedtünk.

2011. március 30-án és 31-én a Magyar Tudományos Akadémia Társadalomtudományi Kutatóközpontjában meggyőződtem arról, hogy nem vagyunk egyedül. Van kutatási-szakmai háttér, állami szándék mögöttünk, és ami újabb kedvet adott, vannak élő, jól működő példák. Ezen kívül számos kistérség van, akik vállalták, kidolgozták, megvalósítják a gyermekszegénység elleni programot. Társulások elnökei beszéltek a gyermekek, a térség helyzetéről, és hittel tudtak beszámolni a megkezdett munkáról. Ez engem, minket is megerősített abban, hogy érdemes volt és érdemes a megkezdett gyermekszegénység elleni program útján tovább haladni.